

В. І. Меньялокандидат фізико-математичних наук, доцент,
докторант кафедри педагогіки і психології освітньої діяльності
Запорізького національного університету

КОНЦЕПЦІЯ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ДОКТОРІВ ФІЛОСОФІЇ ДО ДОСЛІДНИЦЬКО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Статтю присвячено розробці концепції підготовки майбутнього доктора філософії до дослідницько-інноваційної діяльності, що визначає теоретико-методологічні основи цієї підготовки та розкриває її провідну ідею, яка полягає в реалізації двокомпонентної системи, де перший (освітній) компонент пов'язаний із теоретичними і практичними аспектами формування готовності аспірантів до дослідницько-інноваційної діяльності; другий (науковий) компонент представляє квазіпрофесійну діяльність майбутнього доктора філософії, що включає проведення самостійного наукового дослідження, а також здійснення інших форм дослідницько-інноваційної діяльності в університеті. Шляхи реалізації зазначеної концепції передбачають: формування змісту підготовки майбутнього доктора філософії відповідно сучасним запитам суспільства; застосування трирівневої системи підготовки, що передбачає теоретичне навчання (перший рівень), оволодіння практичними вміннями та навичками (другий рівень); набуття особистісного досвіду дослідницько-інноваційної діяльності (третій рівень); використання інноваційних методів, форм і засобів навчання, що мають надати системного характеру процесу формування готовності майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності в єдності її компонентів; створення інноваційного освітньо-наукового середовища в університеті, спрямованого на посилення мотивації та розкриття творчого потенціалу наукової молоді; широке використання в освітньому процесі проблемно орієнтованих та проектно-організованих технологій навчання; інтеграцію освітньої і наукової діяльності майбутніх докторів філософії у процесі самостійної роботи над дисертаційним дослідженням, а також шляхом їх включення у квазіпрофесійну дослідницько-інноваційну діяльність із метою набуття професійного досвіду щодо створення, впровадження та поширення нових знань; застосування комплексу заходів, спрямованих на саморефлексію, самовдосконалення та професійний розвиток молодих науковців. Перспективою подальших досліджень є розробка концептуальної моделі підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності та її експериментальна апробація.

Ключові слова: вища освіта, професійна підготовка, доктор філософії, дослідницько-інноваційна діяльність, концепція підготовки.

Постановка проблеми. Одним із головних чинників поступального соціально-економічного зростання країни є вища освіта, на яку покладаються дві основні функції. З одного боку, вона виступає основним центром генерації інновацій, здійснюючи виробництво, накопичення та поширення нових знань, з іншого – має забезпечити підготовку висококваліфікованих фахівців, здатних до їх створення, примноження та використання на благо суспільства.

Особливо наочно ці функції поєднуються на третьому рівні вищої освіти, де тісно переплітаються основні складники інноваційного процесу: освіта, наука та інновації. Не випадково ОЕСР визначила випускників аспірантури як ключових гравців (key actors) у сфері виробництва знань, їх поширення і застосування [1, с. 12]. Тому в усьому світі нині велика увага приділяється докторській підготовці, яку розглядають як засіб формування фахівців дослідницько-інноваційного типу, спроможних вирішувати найважливіші завдання високотехнологічного та інноваційного розвитку країни.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Враховуючи, що запровадження підготовки докторів філософії є абсолютною новацією для вітчизняної системи вищої освіти, на порядку денному постало питання щодо розробки концепції цього процесу і з'явилися перші наукові публікації за цим напрямом. Так, С. Коломієць, О. Синєкоп розробили концепцію створення освітньо-наукової програми підготовки доктора філософії зі спеціальності «Теорія і методика навчання: германські мови», де розкрили мету, принципи та зміст зазначеної програми [2]. Зміст підготовки майбутніх докторів філософії за освітньо-науковою програмою «Інформаційно-комунікаційні технології в освіті», а також організаційно-педагогічні умови цього процесу розкрито О. Спіриним, Ю. Носенко, А. Яцишин [3]. Форми, методи, шляхи підвищення ефективності підготовки докторів філософії систематизували у статті В. Шконда, А. Кальянов [4]. Розробка концепції дослідницько-інноваційної підготовки докторів філософії не була предметом окремого дослідження.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є розробка концептуальних засад підготовки майбутнього доктора філософії до дослідницько-інноваційної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Термін «концепція» (лат. Conceptio – розуміння, система) означає форму та засіб наукового пізнання, які є способом розуміння, пояснення, тлумачення провідної ідеї теорії. Іншими словами, під концепцією розуміють обґрунтований і науково доведений основний зміст теорії, що є тлумаченням певних явищ і процесів, які визначають життєдіяльність індивіда, стратегію дій людини у здійсненні планів, програм, реформ тощо [5, с. 235].

Концепція підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності описує авторський підхід щодо розкриття змісту й шляхів реалізації зазначеної підготовки, що базується на відповідній теоретико-методологічній основі і конкретизується у провідній ідеї концепції та напрямках її реалізації.

Метою концепції є формування готовності майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності. Теоретико-методологічну основу концепції становлять два взаємопов'язані концепти: теоретичний та методологічний. Методологічний концепт описує наукові підходи та дидактичні принципи підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності, наведені нами в Табл. 1.

Крім цього, важливим методологічним підґрунтям для розробки концепції виступали нормативні документи щодо розвитку вищої освіти в Європейському просторі вищої освіти, зокрема Стандарти і рекомендації щодо забезпечення якості вищої освіти (ESG) [6], Європейська рамка кваліфікацій (EQF) [7], рішення та рекомендації для країн Болонського процесу щодо вдосконалення третього рівня вищої освіти (Зальцбурзькі принципи-I [8], Зальцбурзькі принципи-II [9], Принципи інноваційної докторантури [10] та ін.), які лягли в основу національних законодавчих баз європейських країн щодо вдосконалення докторської підготовки у світі, у тому числі знайшли своє відображення в українській нормативно-правовій базі: Законі України «Про вищу освіту» [11], Національній рамці кваліфікацій [12], Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах) [13].

Теоретичний концепт узагальнює результати досліджень, що розкривають теоретичні та практичні аспекти підготовки майбутніх фахівців до: **дослідницької** (J. Balatti, N. Coates, D. Edwards, J. Enders, R. Gilbert, R. Lung, A. Radloff, N. Supply, P. Turner, N. Whitehouse, I. Альохіна, О. Большакова, О. Віхорева, Т. Голуб, О. Єфімова, Л. Кліх, М. Князян, Є. Кулик, В. Луговий, В. Майборода, Т. Павлова, І. Попова, Н. Рашидова, О. Семерич, Н. Сичкова,

Ю. Скиба, І. Солошич, Л. Сущенко, Ж. Таланова, О. Ярошенко), **інноваційної** (G. Dosi, N. Freeman, R. Nelson, P. Stoddart, O. Thongpravati, A. Андрєєв, М. Артюшина, Л. Бережна, Ю. Будас, Т. Волобуєва, Л. Гавриленко, І. Гавриш, Л. Даниленко, Т. Демиденко, О. Джеджула, І. Дичківська, Н. Дука, Н. Клокар, О. Ковальчук, Л. Козак, Н. Кошелева, О. Мосіюк, О. Муратова, О. Огієнко, О. Печерська, І. Піскарьова, Н. Плахотнюк, В. Сластьонін, В. Урусський, А. Ховріна, Л. Цибульська, О. Шапран, І. Шеремет, А. Шлома, О. Шмельова, Л. Штефан, І. Щербакова, О. Андрєєва), **проектної** (K. Celuch, I. De Los Rios, N. Edwards, P. Jonson, A. Morgan, E. Rogers, J. Schlegel, B. Thompson, T. Thune, M. Torka, T. Аввакумова, М. Ахметова, А. Ашерів, В. Дюков, Г. Єрофєєва, В. Єфімова, Н. Запесоцька, А. Кравцов, Д. Крилов, Н. Мироненко, Г. П'янова, О. Сабельнікова, А. Сиденко, В. Сидоренко, Т. Стеніна, Л. Тухбатулліна, Л. Филімонюк, М. Яновська, І. Янченко) діяльності в процесі їх професійного становлення, а також висвітлюють накопичений **зарубіжний** (L. Armaşu-Canţîr, L. Auriol, L. Borrell-Damián, A. Byars-Winston, A. Calma, A. Caparros Ruiz, C. Carol, D. Cuthbert, D. Cyranoski, W. Deicke, A. Delicado, B. Durette, O. Fast, N. Ferguson, C. Fuhrmann, S. Gasson, R. Geiger, Hoynes G., D. Jackson, B. Kehm, D. Kenneth, E. Knobil, D. Levitt, A. Lopes, S. Ly, M. Mars, T. Molla, E. Morrison, M. Muerza-Marín, R. Naylor, M. Nerad, R. Neumann, L. Reid, L. Rudy, A. Schnoes, J. Shin, F. Travaglianti, R. Vedder, M. Verderame, M. Viđak, A. Vranes, L. Walakira, T. Woodson, O. Бартош, П. Біоде, Н. Варга, М. Енджейчак, І. Линьова, Т. Логвиненко, Д. Селінджер, С. Сисоєва, Ж. Таланова, К. Хайме) та **вітчизняний** (М. Бірюкова, М. Винницький, І. Вишенська, С. Вітвицька, С. Головка, І. Грига, О. Дубасенюк, С. Квіт, Л. Кострова, О. Котова, Л. Лобанова, В. Луговий, А. Мелешевич, В. Моренець, Є. Ніколаєв, І. Олійник, А. Рачинський, І. Регейло, Т. Сидорчук, Ж. Таланова, Я. Топольник, Г. Чорнойван) досвід підготовки докторів філософії (кандидатів наук).

У процесі розробки концепції підготовки здобувачів третього рівня вищої освіти варто також врахувати особливості, які вона має порівняно з першим та другим рівнями, серед яких виділяємо такі:

- професійна спрямованість аспірантів на дослідницько-інноваційну діяльність та володіння ними такими професійними якостями, як розвинутий інтелект, аналітичні здібності, мотивація до наукової роботи;

- методичний дуалізм їх підготовки, що забезпечується єдністю структури і змісту освітньої та майбутньої професійної діяльності докторів філософії;

- наявність реального професійного середовища, в якому проходить процес становлення молодих науковців;

Наукові підходи та дидактичні принципи як методологічна основа концепції підготовки майбутнього доктора філософії (ДФ) до дослідницько-інноваційної діяльності (ДІД)

Підходи	Принципи
Загальнонауковий рівень	
<i>Системний</i> (підготовка ДФ до ДІД є цілісною педагогічною системою, що складається з комплексу взаємодіючих компонентів)	<ul style="list-style-type: none"> - системності; - цілісності;
<i>Синергетичний</i> (підготовка ДФ є нелінійним процесом, якому притаманні відкритість, спонтанність, непередбачуваність, зовнішній вплив)	<ul style="list-style-type: none"> - дискретності; - моделювання; - емерджентності; - не лінійності; - відкритості
Конкретно-науковий рівень	
<i>Діяльнісний</i> (підготовка ДФ базується на активному включенні аспіранта в різні форми імітаційної та реальної дослідницько-інноваційної діяльності)	<ul style="list-style-type: none"> - науковості; - систематичності та послідовності; - поєднання різних методів, засобів і форм організації навчання; - єдності свідомості і діяльності; - поетапного оволодіння діяльністю; - навчання через дію;
<i>Особистісно-орієнтований</i> (підготовка ДФ спрямована на розвиток особистості аспіранта, який виступає повноправним суб'єктом цього процесу та організатор власної діяльності)	<ul style="list-style-type: none"> - організації спільної діяльності; - зв'язку навчання з практичною діяльністю; - продуктивності навчання;
<i>Компетентнісний</i> (представлення освітніх результатів у термінах компетентностей, яких набуває майбутній ДФ у процесі навчання)	<ul style="list-style-type: none"> - гуманізації;
<i>Акмеологічний</i> (підготовка ДФ спрямована на професійне та особистісне зростання і досягнення професійного акме)	<ul style="list-style-type: none"> - індивідуалізації та диференціації навчання; - модульності навчання;
<i>Аксіологічний</i> (присвоєння загальнолюдських цінностей та створення певного роду професійних цінностей у процесі підготовки ДФ)	<ul style="list-style-type: none"> - добровільності; - варіативності; - полісуб'єктності;
<i>Проектно-технологічний</i> (підготовка ДФ представляє собою технологію навчання з її поетапною реалізацією, включаючи прогнозування, модулювання, конструювання, реалізацію і аналіз результатів)	<ul style="list-style-type: none"> - співпраці та співтворчості; - навчання впродовж життя; - поєднання формальної, неформальної та інформальної освіти; - орієнтації на саморозвиток
Технологічний рівень	
<i>Андрагогічний</i> (підготовка ДФ розглядається як навчання дорослих з урахуванням відповідних особливостей такого навчання)	<ul style="list-style-type: none"> - проблемності та рефлексії; - критичного самооцінювання;
<i>Контекстний</i> (підготовка ДФ здійснюється в реальних умовах професійного середовища із залученням їх як рівноправних суб'єктів до різних форм ДІД в університеті)	<ul style="list-style-type: none"> - інноваційності; - регіональності
<i>Середовищний</i> (підготовка ДФ є ефективною в умовах інноваційного освітньо-наукового середовища закладу вищої освіти)	
<i>Соціокультурний</i> (підготовка ДФ є механізмом наслідування культурного надбання та подальшого розвитку культури; відповідність процесу підготовки ДФ та результатів його ДІД сучасним запитам суспільства)	
<i>Креативний</i> (створення умов для розкриття творчого потенціалу та формування авторської позиції майбутнього ДФ у процесі підготовки до ДІД)	
<i>Рефлексивний</i> (цілеспрямований, безперервний процес аналізу своєї та колективної діяльності, самоактуалізація, професійне ствердження майбутнього ДФ)	

- особистий приклад наукових, науково-педагогічних працівників, залучених до процесу підготовки, які виступають для здобувачів наукового ступеня «живими» моделями майбутнього фахівця;

- включення аспірантів як рівноправних суб'єктів дослідницько-інноваційної діяльності в наукові та інноваційні процеси університету.

Проведений аналіз зарубіжних та вітчизняних наукових джерел та нормативно-правових документів дали змогу сформулювати **основні положення**, на яких базується наша концепція.

1. Підготовка майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності є одним

з основних компонентів їх професійної підготовки та водночас виступає самостійною складною динамічною системою.

2. Підготовка майбутніх докторів філософії здійснюється за структурованою програмою, яка включає теоретичне навчання, практичну підготовку, проведення оригінальних досліджень та отримання наукових результатів, а також передбачає кваліфіковане наукове керівництво, дослідницьке консультування та інституційну підтримку з боку закладу вищої освіти.

3. Результати підготовки докторів філософії визначаються на підставі компетентнісного

підходу і включають як дослідницькі та інноваційні компетентності, необхідні для роботи у вибраній галузі досліджень, так і широкий спектр загально-професійних компетентностей, у тому числі тих, що можна здобути лише на підставі практичного досвіду.

4. Основою практичної підготовки докторів філософії є формування проєктної культури та набуття досвіду міждисциплінарного, міжсекторального та регіонального співробітництва, що реалізується шляхом розробки і реалізації інноваційних проєктів, спрямованих на вирішення реальних проблем/потреб регіону.

5. Підготовка докторів філософії відбувається в умовах високоякісного інноваційного освітньо-наукового середовища, яке передбачає використання активних форм і методів навчання, спрямованих на розвиток креативності та інноваційної активності аспірантів, сучасне інформаційно-комунікаційне забезпечення освітньо-наукового процесу, а також характеризується критичною масою дослідників та досліджень, що створює умови для продуктивної дослідницько-інноваційної діяльності, тим самим підвищуючи внутрішню мотивацію аспірантів та формуючи ціннісне ставлення до зазначеної діяльності та її результатів.

6. Підготовка докторів філософії містить космополітичні установки, тобто орієнтує аспірантів на міжнародний формат у майбутній професійній діяльності, що проявляється, насамперед, в умінні здобувати гранти на реалізацію дослідницьких та/або інноваційних проєктів, брати участь у програмах міжнародної академічної мобільності, публікувати результати досліджень у високорейтингових міжнародних журналах, що входять до наукометричних баз даних, здійснювати інші форми міжнародного співробітництва.

7. Підготовка докторів філософії включає заходи з професійного розвитку аспірантів, пов'язані зі створенням та просуванням власного наукового бренду, побудовою професійної мережі контактів, розробкою індивідуального плану кар'єрного зростання тощо.

Провідною ідеєю концепції є реалізація двокомпонентної системи підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності, що відбиває дуальний характер цього процесу. Перший (освітній) компонент пов'язаний із теоретичними і практичними аспектами формування готовності аспірантів до дослідницько-інноваційної діяльності; другий (науковий) компонент передбачає квазіпрофесійну діяльність майбутнього доктора філософії, що включає проведення самостійного наукового дослідження, а також здійснення інших форм дослідницько-інноваційної діяльності в університеті.

Шляхи реалізації провідної ідеї концепції передбачають:

1) розробку змісту підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної

діяльності відповідно до сучасних запитів суспільства, вимог європейського освітньо-наукового простору, вітчизняної нормативно-правової бази вищої освіти, що знаходить своє відображення в освітньо-наукових програмах, навчальних планах, робочих програмах дисциплін, індивідуальних планах роботи аспірантів;

2) забезпечення цілісності процесу формування готовності майбутніх фахівців до дослідницько-інноваційної діяльності шляхом застосування трирівневої системи підготовки, яка включає теоретичне навчання аспірантів (на першому рівні); оволодіння ними практичними вміннями та навичками (на другому рівні); набуття особистісного досвіду дослідницько-інноваційної діяльності (на третьому рівні);

3) використання сучасних форм, методів і засобів навчання, що мають надати системного характеру процесу формування готовності майбутніх ДФ до ДІД в єдності її мотиваційно-ціннісного, особистісно-креативного, змістово-діяльнісного та рефлексивно-перспективного компонентів;

4) створення інноваційного освітньо-наукового середовища в університеті, спрямованого на посилення мотивації, інноваційної активності, розкриття творчого потенціалу та здібностей здобувачів третього рівня вищої освіти; широке використання в освітньому процесі проблемно орієнтованих та проєктно-організованих технологій навчання з метою набуття аспірантами дослідницько-інноваційних та загальнопрофесійних компетентностей;

5) інтеграцію освітньої і наукової діяльності майбутніх докторів філософії у процесі самостійної роботи над дисертаційним дослідженням, а також шляхом включення аспірантів у квазіпрофесійну дослідницько-інноваційну діяльність із метою набуття професійного досвіду щодо створення, впровадження та поширення нових знань, зокрема: оприлюднення результатів досліджень на семінарах та конференціях, публікацій у наукових виданнях, участі в програмах академічної мобільності, винахідницькій та госпдогвірній діяльності, конкурсах на отримання премій, стипендій, грантів, роботі проєктних груп щодо реалізації дослідницьких та інноваційних проєктів;

6) застосування комплексу заходів, спрямованих на саморефлексію, самовдосконалення та професійний розвиток, що сприятиме формуванню позитивної «Я-концепції» майбутніх докторів філософії і гарантовано забезпечить якість та ефективність їхньої дослідницько-інноваційної діяльності в процесі професійної самореалізації.

Висновки і пропозиції. Таким чином, у цій статті розроблено концептуальні засади підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності, які включають мету концепції, методологічні підходи та дидактичні принципи, нор-

мативні документи та теоретичні положення, на яких вона базується, провідну ідею концепції та шляхи її реалізації. Розроблену концепцію буде конкретизовано в моделі підготовки майбутніх докторів філософії до дослідницько-інноваційної діяльності з подальшою її експериментальною апробацією.

Список використаної літератури:

1. Auriol, L., Schaaper, M., & Felix, B. (2012). Mapping careers and mobility of doctorate holders: Draft guidelines, model questionnaire and indicators. 2012. URL: <http://dx.doi.org/10.1787/5k4dnq2h4n5c-en>.
2. Коломієць С.С., Синєкоп О.С. Концепція створення освітньо-наукової програми підготовки за освітньо-науковим рівнем – доктор філософії (PhD). *Неперервна професійна освіта: теорія і практика*. 2014. Вип. 3–4. С. 5–11.
3. Спірін О.М., Носенко Ю.Г., Яцишин А.В. Сучасні вимоги і зміст підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації з інформаційно-комунікаційних технологій в освіті. *Інформаційні технології і засоби навчання*. 2016. Т. 56. № 6. С. 219–239.
4. Шконда В.В., Кальянов А.В. Форми, методи та шляхи підвищення ефективності підготовки докторантів філософії (PhD). *Наукові праці МАУП*. 2012. Вип. 4(35). С. 176–184.
5. Козак Л.В. Підготовка майбутніх викладачів дошкільної педагогіки і психології до інноваційної професійної діяльності: концептуальні підходи. *Педагогічний дискурс*. 2013. Вип.14. С. 234–239.
6. Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area (ESG). K.: CS Ltd., 2015. 32 p.
7. Descriptors defining levels in the European Qualifications Framework (EQF). *European Commission*. URL: <https://ec.europa.eu/ploteus/en/content/descriptors-page>.
8. Bologna Seminar Doctoral Programmes For The European Knowledge Society. Salzburg, 3–5 February 2005. *European University Assotiation*. URL: <https://eua.eu/downloads/publications/salzburg%20recommendations%202005.pdf/>.
9. Salzburg II Recommendations. European Universities' Achievements Since 2005 in Implementing the Salzburg Principles. Brussels: EUA, 2010. 8 p. URL: <https://c3qa.iqaa.kz/en/project-documents/salzburg-principles>.
10. Exploration of the implementation of the Principles for Innovative Doctoral Training in Europe. Final Report European Commission, DG RTD Reference: ARES (2011) 932978. URL: <https://ris.utwente.nl/ws/portalfiles/portal/5141476>.
11. Закон України «Про вищу освіту». *Офіційний портал Верховної ради України*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua>.
12. Про затвердження Національної рамки кваліфікацій: Постанова Кабінету Міністрів України від 23.11.2011 р. № 1341. *Офіційний портал Верховної ради України*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1341-2011-%D0%BF>.
13. Про затвердження Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у вищих навчальних закладах (наукових установах) : Постанова Кабінету Міністрів України від 23.03.2016 р. № 261. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/261-2016-%D0%BF>

Menailo V. Training concept of the future doctors of philosophy for research and innovation activity

The article is devoted to the development of the concept of preparing the future Ph.D. for the research and innovation activity, which defines the theoretical and methodological foundations of this training and reveals its leading idea, which consists in the implementation of a two-component system, where the first (educational) component is related to theoretical and practical aspects Ph.D– students' disposition for research and innovation activity; the second (scientific) component represents the quasi-professional activity of a future Ph.D., which includes conducting of independent scientific research, as well as the implementation of other forms of research and innovation activity at the university. Ways to implement this concept include: forming the content of the training of a future Ph.D. in accordance with the contemporary needs of society; application of a three-level system of training, which includes theoretical training (the first level), mastering practical skills (the second level); gaining personal experience of the research and innovation activity (the third level); using innovative methods, forms and means of teaching, which should give a systemic character to the process of forming the disposition of future Ph.Ds. for research and innovation activity in the unity of its components; creation of an innovative educational and scientific environment at the university aimed at enhancing the motivation and unlocking the creative potential of scientific youth; widespread use of problem-oriented and project-based learning technologies in the educational process; integration of educational and scientific activity of future Ph.Ds. in the process of independent work on the thesis research, as well as through their inclusion in the quasi-professional research and innovation activity with the purpose of gaining professional experience in the creation, introduction and dissemination of new knowledge; application of a set of measures aimed at self-reflection, self-improvement and professional development of young scientists. The prospect of further research is the development of a conceptual model for the training of future Ph.Ds. for the research and innovation activity and its experimental implementation.

Key words: higher education, professional training, doctor of philosophy, research and innovation activity, training concept.